

Nar, men at de affattes, dersom de i de 3 fritages for at fungere.

Det har været mig til særdeles Dyrkning, hvad der nu er bleven yttret 2 Gange fra den høitærede Justitsministers Side, angaaende det af mig stillede Forslags Forhold til Grundloven. Thi det er naturligviis for mig personlig høist betænkeligt, at indlade mig paa et Gebeet, hvor jeg er saa fremmed som paa den specielle Deel af Lovgivningen, der angaaer Domstoles Indretning. Men jeg bestyrkes derved mere og mere i den Overbeviisning, at hvad der ved det første uheldige Indtryk af Grundlovens Bestemmelse desangaaende var min Følelse af, hvorledes den maatte opfattes, at det lader sig anvende selv der, hvor der er den fuldkomneste Indsigt i Detaillen af de hidhørende Forhold. Men naar saa den meget ærede Justitsminister har yttret, at det er Grundlovens Principer, som bestemme Ministeriet til, desuagtet at erklære sig for Udkastet saaledes som det foreligger, og altsaa imod det af mig stillede Ændringsforslag, saa kan jeg ikke gaae ind derpaa, fordi det forekommer mig, at det er et umiskjendeligt Princip netop for vor Grundlov, at den vil have den dommende Magt saa skarpt som kun nogenlunde muligt affondret fra Indflydelsen af enhver af de to andre Magter. Dette Princip er drevet saa vidt, forekommer det mig, at det næsten er paafaldende, saavidt nemlig, at det siges ligefrem i Grundloven, ikke at Kongen dommer, men at den dommende Magt tilhører Domstolene som saadanne. Consequentsen deraf er ogsaa, om jeg ikke feller, netop i disse Marts-Dage bleven synlig deri, at der ikke, som hidtil, tales om Kongens Høiesteret og en allernaadigst Høiesterets-Dom, og at den Fiction, at Kongen selv forudsættes at have Sæde i Retten og sælbe Dommen, er nu paa officiel udtryffeligg Maade affasset. Og i dette Tilfælde har vor Grundlov altsaa meget klare Principer for Domstolenes Forhold i det Hele. Men naar det er bestemt, at Alt, hvad der angaaer den dommende Magt i Almindelighed, skal være lagt i bestemte Personers Hænder, som holdes ubetinget ude fra enhver Indblanding af dem, der have Deel i den lovgivende og udøvende Magt i Staten,

saa er det dog virkelig ikke let at indsee, hvorfor man paa det Punkt, hvor denne Sag bliver allervigtigt, hvorfor man der skulde vælge en anden Fremgangsmaade end den, man vilde vælge med Hensyn til den mindste Domstol i Landet, som dommer i første Instants, og som sædvanligviis ikkun kan faae langt mindre vigtige Sager at behandle, ja, som i alt Fald, naar den behandler vigtige Sager, kan rettes ved 2 overordnede Instanser, medens Rigsretten ikke blot er den første, men ogsaa den eneste Instants, og medens den i de fleste Tilfælde dommer i Livs- og Gresssager, og det, som Enhver vil indrømme, i saadanne Livs- og Gresssager, om hvis Udsald der kan forudsættes at være en stærk Spænding i Folket, eller dog hos en Deel af Folket.

Schouw: Det er et temmeligt underordnet Punkt, hvorover jeg skal tillade mig et Par Ord. Udkastet har bestemt 3 Suppleanter for Landsthinget; Udvalget derimod har foreslaaet 4. Det er bekendt, at der i det Hele er noget Misligt ved Suppleanternes Valg, som det derfor vilde være ønskeligt at undgaae saavidt muligt. Det kan vel her ikke ganske undgaaes, men det forekommer mig at maatte ansees for tilstrækkeligt, at holde sig til det Antal, som Lovudkastet har foreslaaet, nemlig 3. Man maa nemlig gaae ud fra, at Enhver, der er valgt til Medlem af Rigsretten, vil, naar det nogenlunde er ham muligt, opfylde den vigtige Pligt, som saaledes er lagt paa ham. Nu maa det derhos bemærkes, at naar en Rigsret træder i Virksomhed, skeer det enten derved, at Folkethinget anlægger Ministrene, eller een af Ministrene, og altsaa er Folkethinget eller hele Rigsdagen samlet; — eller ogsaa derved, at Regjeringen anlægger Sag mod Andre end Ministrene, men den skal da have Folkethingets Samtykke; altsaa er ogsaa baade Folkethinget og Landsthinget tilstede. Man kan altsaa ved Valg supplere, hvad der maatte mangle i Rigsrettens Medlemmer. Men det er altsaa kun naar Rigsrettens Virksomhed vedbliver, efterat Folkerepresentationen ikke længere er tilstede, at der er Nødvendighed for Suppleanter; men saa skulde man troe, at 3 Medlemmer være